

„Hoezee!” klonken eenige stemmen als echo.

De directeur verwijderde zich lachend en een kwartier later was men reeds begonnen met de introductie.

Toen Jozef zoo zacht mogelijk de trappen zijner woning beklommen en de deur geopend had, zag hij dat dokter vertrokken was. Maar hij zag meer. Judith's toiletdoosje stond open, haar nachtgewaad lag verfrommeld op een stoel en eenige kleedingstukken waren over den grond verspreid. Een ontzettend vermoeden rees bij hem op; hij snelde naar het bed en vond het ledig.

„Almachtige God!” kreet de oude man, sloeg de handen voor het gelaat en liet zich voor het bed op den grond zakken.

„O, Judith, 't is uw dood en de mijne. Waarom bleef ik niet hier, waarom liet ik u alleen? O!” en wanhopig sloeg de arme man het oude hoofd tegen den wand der bedstee.

„Maar,” en wild sprong hij op, „bij God, ik haal je terug, al zou ik den schouwburg moeten afbreken, mee zul-je, je moet leven, leven, en dáár 't is je dood. Heb ik je daarvoor getroeteld en gekoesterd, heb ik daarom immer voor je verzwegen, dat je met je leven dat van je moeder hebt gebluscht, die zich overgaf aan een God, waaraan denk ik. Ik heb haar gevloekt, haar, mijn eenig kind; slechts van verre heb ik haar lijk gevolgd zonder tranen, maar met smart. Was zij mijn eenige niet? En in haar kind heb ik pogen te vergoeden, wat ik tegen de moeder misdreef. Groote God, is dit mijn loon of . . . mijn straf. Genade, God, maar ik haal ze terug, ze mag niet sterven, ze moet leven, leven”

Als een razende vloog hij de trappen af, rende, als zaten hem booze geesten op de hielen, de straten door en hield eindelijk bijna ademloos voor den schouwburg stil. Ieder kende hem daar en zonder oponthoud kwam hij binnen. Onder het gaan een weinig tot bezinning gekomen, had hij besloten met zoo weinig mogelijk misbaar tot den directeur door te dringen en hem desnoods te bidden zijn Judith naar huis te laten gaan.

Eenmaal binnen gekomen haastte hij zich naar den corridor, maar kwam hier al spoedig tot staan, wijl de toeschouwers ook dáár als haringen op elk-ander stonden gepakt. Toch wist Jozef nog verder door te dringen, doch stiet eindelijk en nu voor goed op een dichten menschendrom. Als was de hemel met hem, zag Jozef daar den dokter staan. Diens hulp wilde hij inroepen.

„Dokter!”

Hartman keek om, herkende Jozef, maar voegde hem toe: „Stil, daar is ze weer. Zwijg!”

En nog vóór Jozef iets zeggen kon klonk daar een stem, zóó vol, zóó zuiver, zóó schoon, als zijn verwende ooren nog nooit hadden gehoord, zelfs op zijn kamertje niet, waar die aria toch was ingestudeerd.

Geheel onder den indruk dier stem nijdde hij het hoofd en luisterde en vergat alles, wat hij zich voorgenomen had. Toen echter een donderend applaus losbarstte verloor hij zijne bezinning en met den kreet: Judith, zonk hij ter aarde.

Toen dokter Hartman met zijne vrouw en schoonouders in de frontloge